

Oslo, 31.10.2022

Til: Nærings- og fiskeridepartementet

Kopi:

Høringsuttalelse – NOU 2022:8 Ny minerallov

Vi viser til høring på Minerallovutvalgets utredning NOU 2022:8. I det følgende er Norsk Bergindustri høringsinnspill.

Innledning

Det er ikke mulig å gjennomføre det grønne skiftet eller opprettholde det moderne samfunn uten stabil og sikker tilgang til ulike mineralske ressurser. Det er veldig viktig med langsiktig forvaltning av disse ikke fornybare ressursene. I tillegg til de positive og samfunnskritiske effektene av virksomheten, har den også negative effekter på omgivelsene og miljøet.

Det råder en utbredt bekymring i EU om Europas mineralforsyning. Selv med en sirkulær økonomi med svært effektiv gjenvinning, er det langt fra tilstrekkelig for å sikre tilgang på nødvendige mineraler. De neste 15 årene kan Europa stå overfor en kritisk mineral- og metallmangel, ifølge en nylig fremlagt rapport fra det belgiske universitetet KU Leuven, utarbeidet på oppdrag fra Eurometaux, en europeisk bransjeforening for metallprodusenter. Vi trenger mineraler og byggeråstoff inn i det grønne skiftet, ellers når vi hverken verdiskapings- eller klimamålene våre.

EU har utarbeidet sin handlingsplan for kritiske råvarer, i motsetning til Norge. Hele mineralloven, herunder formålsparagrafen, må derfor endres til å bli mer forsynings- og beredskapsrettet. En ny klimapolitikk med fokus på CO₂- reduksjon og utfasing av kull, olje og gass er implisitt en bestilling av dramatisk økt metall- og mineraltilgang. Staten må synliggjøre behovet bedre og forplikte seg sterkere. Vi ønsker en klargjøring av definisjonen av mineralbegrepene i dagens lov, for å få frem hvilke staten definerer som "strategisk viktige". Mineraler, byggeråstoff og naturstein er viktige byggesteiner i vårt moderne samfunn.

Kapittel 1. Innledende bestemmelser

Lovens formålsparagraf (§ 1-1)

Utvalget foreslår at lovens formål skal være å sikre bærekraftig forvaltning og utvinning av mineralressurser som legger til rette for høyest mulig verdiskaping og ivaretar samfunnets behov for mineraler. Forvaltningen av mineralressurser skal skje i et langsiktig perspektiv og skal ivareta hensyn til naturmiljøet og klimaet, annen næringsvirksomhet, lokalmiljøet ellers og naturgrunnet for samisk kulturutøvelse. Forslaget til ny formålsparagraf innebærer en presisering av bærekraft- og ressursforvaltningsperspektivet. Forslaget om at det skal tas hensyn til klimaet er nytt. Utvalget

skriver at dette gjør kravene til utredninger tydeligere, og skaper forventninger til at disse perspektivene ivaretas i behandlingen av mineralsaker.

Norsk Bergindustri støtter at lovens formålsparagraf inkluderer hensynet til samfunnets behov for mineraler. Vi er derimot usikre på om det er hensiktsmessig at minerallovens formålsparagraf omfatter miljø- og klimahensyn. Det er viktig at sektorprinsippet i forvaltningen opprettholdes slik at søker ikke opplever at vurderinger som foretas, og vilkår som settes, av ett organ med spesialkompetanse foretas igjen senere. Forslag til vid formålsbestemmelse i forslaget § 1-1 bør tolkes og praktiseres slik at det ikke skjer en utvanning av sektorprinsippet.

Retten til mineralforekomster og definisjoner (§§ 1-6 og 1-7)

EU-kommisjonen skal etter planen legge frem forslag til et nytt råvaredirektiv ila. våren 2023. Et norsk lovarbeid bør se hen til relevant europeisk regelverk. For eksempel bør mineralloven inneholde henvisninger til EUs definisjoner av kritiske, samt evt. strategisk viktige, råmaterialer, i den grad dette nå vil defineres i europeiske direktiver. Det bør også vurderes å innrette mineralloven slik at den gir mulighet til å kunne løfte frem mineralforekomster av nasjonal og internasjonal interesse, og gi slike forekomster prioritet. Det bør også vurderes å innføre føringer i lovverket som beskytter kritiske mineralressurser i Norge, som har internasjonal betydning, mot nedbygging eller båndlegging til annen bruk.

Utvalget foreslår videre å opprettholde dagens skille mellom statens mineraler og grunneiers mineraler. Inndelingen i statens og grunneiers mineraler er et etablert system og bør videreføres med tilpasninger. En opphevelse av dagens skille kan føre til utfordringer fordi man gjerne undersøker arealer som strekker seg over mange grunneieres områder, som i sin tur vil føre til behov for en rekke grunneieravtaler, både i undersøkelses- og driftsfasen. Det åpner for ulike vilkår og ytterligere mangel på forutsigbarhet for bransjen.

Samtidig ser vi gjerne som nevnt i avsnittet over at staten foretar en klargjøring for å få frem hvilke staten definerer som "strategisk viktige mineraler". Det er viktig at den løfter frem hvordan strategisk viktige mineraler blir utvunnet. Vi ser gjerne at andelen statlige mineraler utvides gjennom en opplisting i § 1-7 (for eksempel i forskrift), hvor også industrimineraler legges til statens mineraler.

Dersom man etablerer en slik liste, blir dette enklere å følge for alle, inklusive tiltakshaver. Vi mener dette kan bidra til at de strategisk viktige mineraler da blir viet forrang. I prinsippet kan vi da stå tilbake med grunneiers mineral som naturstein og pukk og grus og alt annet som statens mineral. Her viser vi til ordningen i Sverige ("konesjonsmineraler"). Vi viser også til EUs handlingsplan for å sikre tilgang til kritiske råvarer.

Videre har vi en merknad til utvalgets forslag til definisjoner under §1-7: Stein som ikke knuses, sages og spaltes er ikke definert under forslaget til ny §1-7. Dette bør tas inn under definisjonsbestemmelsen.

Krav om samordning av saksbehandling (§ 1-8)

Utvalget foreslår at det innføres en generell samhandlingsplikt for myndigheter som behandler saker om mineralvirksomhet. Bestemmelsen pålegger mineralmyndighetene, planmyndighetene og forurensningsmyndigheten, samt evt. andre relevante myndigheter, å samordne søknadsbehandlingen i saker som gjelder mineralvirksomhet. Videre, når tiltakshaver ber om det, skal behandlingen av en søknad om tillatelse til mineralvirksomhet som gjelder statens mineraler, industrimineraler og lette metaller, samordnes med søknad om tillatelse etter forurensningsloven.

Det foreslås å gi Direktoratet for mineralforvaltning myndighet til å innkalle tiltakshaveren og alle statlige og kommunale myndigheter til et oppstartsmøte i saker om mineralvirksomhet. Dette møtet kan avholdes før oppstarten av en planprosess.

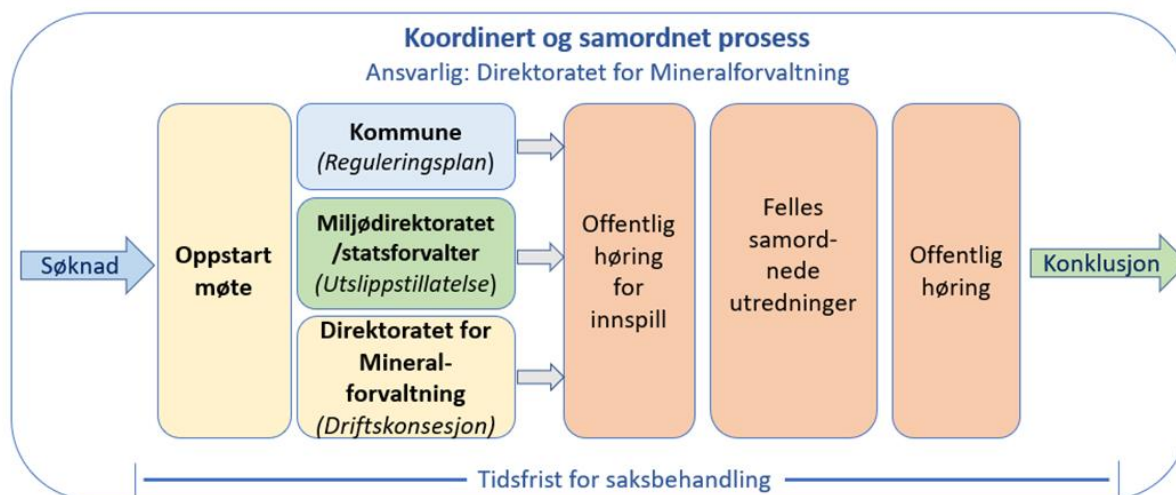
Norsk Bergindustri støtter forslaget om å innføre krav til en koordinert konsesjonsbehandling.

Det er i dag en del frustrasjon i mineralnæringen over å møte de samme kravene i både reguleringsplan (Plan -og bygningsloven), utslippstillatelse (Forurensningsloven) og driftskonsesjon (Mineralloven). Det betyr at bedriftene må redegjøre for flere av de samme temaene flere ganger under søknadsprosessene. Dette gir ikke forutsigbare, oversiktlige og effektive prosesser og bidrar også til økt tidsbruk og følelse av omkamper. Derfor haster det med å få på plass økt koordinering og parallelle løp mellom de ulike etater og myndighetsnivå. Det må legges til rette for at samme informasjon kun etterspørres en gang. Mineralloven har svake koblinger til plansystemet, og vi ser dermed et eksempel på en lov som legger opp til at saksbehandlingen etter flere lover kan skje uavhengig av hverandre. Departementet bør avklare hvilke hensyn som skal vurderes av DMF før konsesjon til drift tildeles, herunder hvilke vilkår DMF kan fastsette i et slikt vedtak. Situasjonen er i dag kompleks ved at elementer fra f.eks. kulturminneloven og naturmangfoldloven trekkes inn i behandlingen, til tross for at dette i all hovedsak allerede har vært gjenstand for vurdering av plan - og bygningsmyndighetene i forbindelse med areal -og reguleringsplaner i det aktuelle området. Det må gjøres en opprydding slik at det er tydelig for aktørene hvilke hensyn som spiller inn under behandlingen av deres konsesjonssøknad, slik at unødig dobbeltbehandling unngås. Vi mener at DMF i konsesjonsbehandlingen ikke bør vurdere det saklige innholdet i miljømessige temaer som utslipp, forurensning, kulturminner og ivaretagelse av biologisk mangfold i en reguleringsplan, men kun påse at disse aspektene har blitt vurdert i tidligere planprosesser.

Et krav til samordning vil føre til at prosessen for den som søker om tillatelse til et mineralprosjekt, blir mer forutsigbar og mindre ressurskrevende. Det er naturlig at Direktoratet for Mineralforvaltning får denne samordningsrollen. Samtidig mener vi at det må komme på plass forpliktende tidsfrister for alle involverte parter, slik at det sikres en effektiv fremdrift. Vi understreker at det er viktig at oppstartsmøtet følger standard mal og at alle berørte parter deltar. Dette for å sikre gode prosesser og unngå omkamper senere.

Regjeringen må i denne sammenheng også vurdere endringer i andre lovverk ifm. revisjon av mineralloven. For eksempel oppleves arealregulering som tidskrevende og lite forutsigbart. Blant annet er det urimelig at kommunene iht. plan- og bygningsloven kan beslutte at et privat planinitiativ skal stoppes allerede etter oppstartsmøte, dvs. før konsekvensene av et tiltak er belyst. Det bør også vurderes endringer i plan- og bygningsloven, som forenkler kommunale planprosesser.

Nedenfor har vi angitt en skisse som vi mener kan gi et bra utgangspunkt for en mer koordinert, forutsigbar og kortere prosess.

For å få en reduksjon i behandlingstider og bedre samordning frem til endelig driftskonsesjon ser vi i realiteten for oss to løp:

- En utvidelse av dagens «fast track» løsning i regi av DMF for mindre (komplekse) prosjekt innenfor mineraler, byggeråstoff og naturstein.
- Ved større (komplekse) prosjekt: Innfør en koordinert modell for behandling av søknad om utslippstillatelse, driftskonsesjon og arealplan, som vist i figur over. Vi ber om at nødvendige endringer gjøres både i mineralloven, plan- og bygningsloven samt forurensningsloven (og relevante forskrifter) for å forankre og hjemle denne prosessen.
- Vi ser for oss DMF som den ansvarlige myndighet for at koordinert prosess gjennomføres. Men dette krever at de tilføres tilstrekkelig kompetanse og ressurser
- Det må utarbeides regler for når og hvordan statlig reguleringsplan kan benyttes i mineralsaker. Statlig reguleringsplan kan fungere som en viktig sikkerhetsventil i saker der den ordinære prosessen ikke har ført frem og det er viktig for samfunnet at den aktuelle mineralske ressursen blir satt i drift. Det er likevel et verktøy som må brukes med omhu og bare i saker der det er absolutt nødvendig.
- Få på plass forpliktende tidsfrister for alle parter som er involvert i prosessen. Det kan ikke være slik det er i dag, at frister kun gjelder for tiltakshaver og ikke for forvaltningsorganer.
- Samiske rettigheter bør ivaretas som en del av den koordinerte prosessen og det må avklares tidligst mulig om det foreslåtte tiltaket er gjennomførbart eller ikke.

Det anses som viktig at departementet utarbeider en veileder over hvordan samhandlingen skal foregå.

Kapittel 2. Krav til mineralvirksomhet

Når det gjelder § 2-4 andre avsnitt som omhandler plikt til sikring mot fare som har oppstått fra tidligere aktiviteter innenfor området hvor tiltakshaver foretar utvinning eller har driftstillatelse, mener Norsk Bergindustri at det er et urimelig krav at nåværende tiltakshaver skal stå ansvarlig for sikring av forhold som har oppstått fra virksomheter i tidligere tider, da dette også er et myndighetsansvar. Dette punktet bør derfor utgå, jfr. forslaget fra mindretallet v/Nilsen.

Bergindustrien og samisk kulturutøvelse (§§ 2-7 til 2-11)

Utvalget har foreslått regler som skal ivareta samiske rettigheter i tradisjonelle samiske områder. Dette innebærer inkorporering av blant annet FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter og ILO-konvensjonen om urfolks rettigheter, som er internasjonale regelverk om urfolksrettigheter. Begge konvensjonene er en del av norsk rett i dag.

Norsk Bergindustri anerkjenner at prosjekter for uttak av mineraler kan være lokalisert i områder med betydning for samisk reindrift. Reindrift er en del av samisk kulturutøvelse, og de ønsker et vern mot inngrep. Samtidig vil ikke alle naturinngrep rokke ved samisk kulturutøvelse og næringsgrunnlag. Andre samfunnsinteresser vil også representere et mothensyn til samiske hensyn. I sum betyr dette at det må tilrettelegges for god dialog mellom samiske interessenter og bergindustrien ved utvikling av mineralprosjekter, der dette er relevant. Det er en fordel om slik konsultasjon kan skje så tidlig så mulig, slik at det lettere kan finnes løsninger som begge parter kan leve med (jf. Samordningsmodell over). Som nevnt over (samordning saksbehandling), må det settes tydelige tidsfrister i forbindelse med konsultasjoner, som gjelder alle involverte parter.

Norsk Bergindustri mener at Norges forpliktelser i forhold til urfolksrettigheter må ivaretas på et mer overordnet nivå enn gjennom bestemmelser i en særlov som Mineralloven tross alt er. Den største utfordringen for samiske rettigheter er arealinngrep i de områdene som benyttes til utøvelse av tradisjonelle aktiviteter som reindrift, jakt, fiske og sanking. Mineraluttak er bare ett av mange tiltak som båndlegger og endrer områder som omfattes av samiske rettigheter. Plan- og bygningsloven er nok en mer sentral lov i denne sammenhengen enn det mineralloven er.

Kapittel 4 Undersøkelse og prøveuttak

Utvalget foreslår at prioritetsystemet for undersøkelsesretter til statens mineraler avvikles. Utvalget mener likevel at rettighetshavere som har skaffet en undersøkelsesrett med andre prioritet eller lavere, ikke umiddelbart bør miste denne retten ved innføringen av den nye loven (overgangsregel). Det nye forslaget innebærer at det kun kan foreligge én undersøkelsestillatelse til én og samme tid til et gitt område.

Lovforslaget fra utvalgets flertall innfører også en ny regel om at undersøkelsestillatelse til statens mineraler, industrimineraler og lette metaller kan gis av DMF dersom grunneieren har samtykket eller det gis rett til ekspropriasjon.

Det virker kompliserende at grunneier må gi samtykke til undersøkelse av statens mineraler. Det enkleste er da å si nei. Vi er også kritiske til at DMF skal gi undersøkelsesrett til grunneiers mineraler, dette fungerer etter vår mening privatrettslig i dag. Vi frykter at forslaget kan skape mer byråkrati enn dagens ordning.

Bergverkslovgivningen har over flere hundre år bygd på prinsippet om bergfrihet hvor staten gir fri leterett etter metaller og malmer og første finner har førsteretten til å utvinne disse. Staten ønsker gjennom prinsippet å motivere private til å lete etter og utvinne statens mineraler. Det er her tale om en allemannsrett. Allemannsretten gir et forutsigbart regelverk hvor leteren forholder seg til DMF som tildeler undersøkelsesrett, jf dagens minerallov § 13. I forslag til ny minerallov foreslår flertallet i minerallovutvalget at det gjøres et betydelig inngrep i bergfriheten ved at det i forslagets § 4.3 annet ledd, bokstav a. introduseres krav om at undersøkelsesrett til statens mineraler, industrimineraler og lette metaller skal skje etter avtale med grunneier. Selv om det i prinsippet kan søkes om ekspropriasjon (§9-1), innebærer forslaget at den som ønsker å undersøke disse mineraler, må søke å avtale kommersielle vilkår med grunneier for undersøkelse - og gjerne senere gjennom mulig utvinning - uten tilstrekkelig kunnskap om hva som befinner seg i grunnen. Dette vil være utfordrende og vil føre til at langt færre forekomster blir undersøkt. Forslaget bør derfor utgå.

Om prioritessystemet for statens mineral fjernes, samtidig som varigheten av en undersøkelsesrett reduseres, vil risiko forbundet med å investere i undersøkelser bli uakseptabelt høy. Det bør heller være krav om aktivitetsplikt enn å ta bort prioriteringssystemet og redusere varighet.

§ 4-4. Innholdet i undersøkelsestillatelse for statens mineraler, industrimineraler og lette metaller: Utvalget foreslår at DMF kan fastsette at den som får undersøkelsestillatelse, også skal ha rett til nødvendig motorferdsel i utmark. Forslaget er etter vår mening et skritt i riktig retning.

Det er i dag dessverre ikke sammenheng mellom ulike myndighetenes behandling av en innvilget undersøkelsesrett til mineraler. Mens én myndighet gir tillatelse til mineralundersøkelser, kan en annen myndighet si nei til å frakte utstyr og personell inn til det aktuelle leteområdet for å gjennomføre disse undersøkelsene (evt påklaging av avgjørelse fra grunneier). Dette gjør at framdriften blir uforutsigbar og kan stoppe helt opp. Potensielt lønnsomme mineralprosjekt blir da usikre og kostnadskrevede, og i verste fall blir ikke prosjektet iverksatt.

For å oppnå større forutsigbarhet i forbindelse med undersøkelser mener vi at det bør legges til rette for større fleksibilitet i dagens lovverk. Vårt primære ønske er at undersøkelser etter mineraler inntas i den generelle unntaksbestemmelsen fra forbudet i dagens motorferdsellov § 4.

Videre virker forslaget til tinglysing av undersøkelsestillatelser og tillatelse til prøvedrift (§ 4-20) som et unødig kompliserende forslag. Vi kan derfor ikke se nytteverdien av dette forslaget.

Kapittel 5. Utvinningsrett til mineraler

I utvalgets forslag til § 5-3 om utvinningsrettens innhold foreslås det et betydelig inngrep i utvinningsrettens innhold. For det første vil utvinner ikke ha ubetinget rett til å ta ut forekomst av grunneiers mineraler selv om dette er nødvendig for å komme til forekomsten av statens mineraler, jf 2) ovenfor. Hvorvidt dette tillates, vil bero på en økonomisk vurdering av forekomstens drivverdighet. Forslaget viderefører heller ikke reglene om utnyttelse av forekomster av grunneiers mineraler som nødvendigvis må forseres, jf 4) ovenfor. Den foreslåtte bestemmelsen fremstår som ufullstendig, konfliktskapende og lite forutsigbar. Endringsforslaget virker i hovedsak begrunnet i å sikre at grunneier får erstatning for drivverdige forekomster av grunneiers mineraler i utvinningsområdet.

Kapittel 7 Uttak av mineraler som hovedsakelig skjer ved annen bruk av grunnen, jf §1-2

Utvalget foreslår å utvide minerallovens virkeområde, ved å innføre en rapporteringsplikt for uttak av mineraler som hovedsakelig skjer som ledd i tilrettelegging for annen bruk av grunnen enn utnyttning av mineralforekomster, dersom uttaket overstiger 5000 m³. Dette vil for eksempel kunne omfatte uttak av masser fra samferdselsprosjekter, byggeprosjekter og andre større infrastrukturbygginger. Likevel mener Norsk Bergindustri at utvalgets forslag ikke går langt nok.

Utbygging av industriområder er i direkte konkurranse med pukkverk som har konsesjon iht dagens § 43. Dette fører til ulike rammevilkår i markedet da pukkverk med konsesjon har merkostnader med bl.a. økonomiske rehabiliteringsgarantier, utarbeidelse av driftsplaner, kostnader til konsesjon og revisjon av driftsplaner, grunneieravgift etc. Driver etter dagens §3 slipper nevnte kostnader, samt at de ofte får betalt av grunneier for å ta ut steinen. Dette fører til ulike rammevilkår stikk i strid med intensjonen i mineralloven.

Forskjellen på et masseuttak og utvikling av industri- og næringsareal kan defineres på følgende måte:

- Dersom det er produksjon og salg av massen som bestemmer når industritomten er ferdigstilt og byggeklar, er det å forstå som masseuttak
- Dersom det er godkjent byggestart av bygg og installasjoner på tomten, som er dimensjonerende for tidsplanen for tiltaket, vil det være tomteplanering for næringsområde

Forslag til justering av § 1-2, 3.ledd:

- Loven gjelder ethvert uttak av mineralske forekomster. Loven gjelder likevel ikke for uttak som hovedsakelig er en annen utnyttelse av grunnen. Tiltaket omfattes likevel av loven dersom massen fjernes fra grunnen og brukes kommersielt i det åpne/frie markedet.

Undergrunnsdata: Det bør stilles krav til at data fra alle grunnundersøkelser som utføres ifm. planlegging av bygge- og anleggsprosjekt rapporteres til en offentlig forvaltet database (NGU). Se gjerne til Nederlands undergrunnsdatabase.

Uttak fra bygge- og anleggsprosjekt: Hver gang man har uttak fra prosjekt, har man både geologisk informasjon (kartlegging) og data for hva som tas ut (tid). Rapporteringssystemet kan være felles, der deler av informasjonen går til en undergrunnsdatabase (NGU) og uttak, mellomlagring og deponering tas til statistisk database (DMF).

Kapittel 9: Ekspropriasjon

Utvalgets flertall foreslår å innføre en tilleggserstatning ut over den skjønnsfatsatte erstatningen ved ekspropriasjon av grunn og rettigheter til utvinning (ny § 9-3 tredje ledd). Dette vil innebære at eksproprianten blir pålagt å betale mer i erstatning enn i dagens situasjon. Konkret foreslår flertallet at det ved slik ekspropriasjon skal betales et tillegg på ti prosent. Norsk Bergindustri anbefaler - i likhet med utvalgets mindretall - at tredje ledd tas ut. Ekspropriasjonserstatning i mineralsaker bør etter vårt syn følge alminnelige ekspropriasjonsrettslige erstatningsprinsipper, uten tillegg.

Kapittel 10: Gebyr, vederlag og skjønn

Slik vi leser forslaget har utvalget i utgangspunktet ikke foreslått endringer i lovens regler for gebyrer og vederlag. Unntaket er foreslått vederlag ved mineralutvinning i tradisjonelle samiske områder (§ 10-6). I dag er dette begrenset til Finnmarkseiendommens grunn, og omfatter kun statens mineraler. Utvalget foreslår nå at bestemmelsen om urfolksvederlag skal gjelde i tradisjonelle samiske områder i hele landet. Konsekvensene vil være at det kan kreves urfolksvederlag i flere områder og for flere uttak enn i dag. Det samlede vederlaget næringen må betale til samiske rettighetshavere vil øke, siden det foreslås urfolksvederlag for alle tradisjonelle samiske områder. Dette forslaget vil medføre at mineralnæringens økonomiske belastning i form av særskilte vederlag for en bestemt næringsutøvelse øker. Vi mener dette strider mot lovutvalgets mandat. Vi er prinsipielt imot at det skal ilegges et særskilt urfolksvederlag på mineralnæringen alene. Eventuelle vederlag bør vurderes i et bredere perspektiv. Forslaget slik det står nå fjerner dessuten den viktige avtalefriheten partene har i deg. Det fremstår dessuten som næringsvridende at en bestemt næring skal yte vederlag til Sametinget.

Kapittel 12: Ikrafttredelse- og overgangsbestemmelser

Vi viser her til utvalgets forslag til ny §10-6: Det er viktig at en ny lov ikke overstyrer eller setter til side allerede inngåtte avtaler mellom partene.

Noen betraktninger og innspill til fremtidig offentlig forvaltnings rolle

Næringen er avhengig av en offentlig forvaltning med tydelige prosesser og tidslinjer, og med rett kompetanse.

DMF skal være et kompetanseorgan utad overfor sektoren, andre offentlige organer og allmenheten for øvrig. Allikevel opplever bransjen at DMFs innspill ofte blir ignorert. Ett eksempel er frivillig skogvern, der innvendinger fra DMF ofte blir oversett. Sett utenfra oppleves det at DMF har knappe ressurser.

Bergindustrien har et ønske om større grad av veiledning fra DMF. De kan synes lite tilgjengelig, det tar lang tid å få tildelt saksbehandler og veiledningsrollen kan av denne grunn ikke oppfylles fullt ut. Bransjen ønsker seg også høyere grad av bergteknisk kompetanse.

Det er et tydelig ønske fra bransjen om mer effektive saksbehandlingsprosesser også i DMF. Det er viktig at søknadsprosessene har god fremdrift og kontinuitet og at saksbehandlere har relevant kompetanse. De ulike stadiene i behandlingsprosessen bør ha fastlagte tidsfrister.

DMF skal etter tildelingsbrevet ivareta næringens interesser og arbeide for verdiskapning og vekst. For flere er inntrykket at dette ikke alltid er tilfelle og at fokus i DMF bør endres til også å se på vekstmuligheter.

Geologisk informasjon og data som i dag ligger i den enkelte bedrifts databaser bør meldes inn til fellesbase. Også for å forbedre forvaltning av masser bør data samordnes. Alle slike data bør rapporteres til en database hos NGU og DMF. Data bør tilgjengeliggjøres på et offentlig nivå for å legge til rette for mer ressursutnyttelse og sirkulæritet.

Det er store forskjeller i nødvendig kompetanse for behandling av mineralprosjekter fra kommune til kommune. Nye prosjekter kan være første gang for tiltakshaver og første gang for kommunen. Dette gir mye usikkerhet og uforutsigbarhet. Det er derfor avgjørende at kommunen får nødvendig hjelp og veiledning til behandling av disse prosjektene. Her er det viktig med god samordning og veiledning. Vi ser gjerne at DMF tar denne rollen, men det forutsetter tilstrekkelig kompetanse og ressurser.

Bransjen har et ønske om at det etableres en stilling som fylkesgeolog i alle fylker som får som oppgave kartlegge geologien og rådgje i mineralsaker.

Sett fra bransjens synspunkt synes Miljødirektoratet å inneha god faglig kompetanse. Inntrykket er at det stilles høye, men rimelige krav og henvendelser besvares raskt.

Avsluttende ord

Norsk Bergindustri understreker at øvrige rammevilkår for mineralnæringen både når det gjelder den kommende mineralstrategien, økonomiske forhold og kompetanseutvikling, vil være sentrale faktorer som vil være viktige i det videre arbeidet med å styrke næringen framover. Vi vil komme tilbake til disse spørsmålene når dette foreligger nærmere informasjon.

Vi ser frem til det videre samarbeidet med Næringsdepartementet og stiller oss til disposisjon for ytterligere redegjørelse.

Med vennlig hilsen,

A handwritten signature in cursive script, appearing to read "Anita Hall".

Anita Helene Hall
Generalsekretær